

Luobas po luobo

Tiek dabar, tiek anksčiau vis magą slėptis už trečiojo asmens įvardžio: jam buvo maždaug dvylika ir jis vis dar mėgo sėdėti motinai ant kelių, kai viena prasidėjo ir kita baigėsi. Bet ar galima tiksliai pasakyti to prasidėjimo ir tos pabaigos datą? Mano atveju – taip.

Mano vaikystė baigėsi labai menkoje erdvėje; ten, kur aš užaugau, iškart keliuose vietose prasidėjo karas. Jis prasidėjo garsiomis linijinio laivo patrankų salvėmis ir pikirojančių bombonešių staigimu virš Noifarvaserio uosto, esančio priešais lenkų karinę bazę Vesterplatę, tolėliau du šarvuočiai apšaudė lenkų paštą Dančigo senamiestyje, o mūsų „tautos radijas“, stovintis ant indaujos svetainėje keturaukščio nuomojamojo namo pirmo aukšto bute Labeso kelyje Langfūre, tarsi iš geležies nukaltais žodžiais paskelbė mano vaikystės pabaigą.

Atmintyje įstrigo netgi laikas. Nuo tada Laisvojo miesto oro uoste, šalia šokolado fabriko „Baltic“, ėmė leisti ir kilti ne vien tik civiliniai lėktuvai. Pro mūsų namo stoglangius buvo matyti virš uosto kylantys dūmai, kurių daugėjo kartojantis antskrydžiams ir pučiant nestipriam šiaurės vakarų krypties vėjui.

Tačiau kai bandau prisiminti tolimą „Šlėzvigo–Holšteino“ patrankų dundesį (tas laivas buvo padaręs savo Skagerako mūšyje ir paskui naudojamas tikrai kadetų mokymo tikslams) arba kaip